

OSD 39/14

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 27 sierpnia 2014 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Waldemar Lewandowski
Sędziowie: r. pr. Grzegorz Kowalik- sprawozdawca
r. pr. Andrzej Kras
Protokolant: apl. radc. Katarzyna Cierniewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2014 r. sprawy ze skargi Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANE] przeciwko r. pr. [REDAKTOWANE] obwinionemu o to, że:

- w dniu 5 czerwca 2008r., [REDAKTOWANE], w przedłożonej przez siebie i obronionej pracy doktorskiej pod tytułem [REDAKTOWANE] przywłaszczył i opublikował jako własne fragmenty rozprawy doktorskiej z dnia 2001 roku autorstwa [REDAKTOWANE] pt. [REDAKTOWANE] „ i „ [REDAKTOWANE] , a także prac zbiorowych „ordynacja podatkowa. Komentarz” i „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, czym naruszył zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uwłaczając godności zawodu oraz podważając do niego zaufanie tj. o czyn z art.6 ust.2 oraz z art.19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego , czyli o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust.1 pkt.2 ustawy o radcach prawnych z dnia 06.07.1982r (tekst jednolity z 2002r.DU Nr123,poz.1059 ze zm.);

- we wrześniu 2007 r., [REDAKTOWANE] w Kwartalniku [REDAKTOWANE] opublikował artykuł pt. [REDAKTOWANE] „ przywłaszczając sobie w całości autorstwo tej pracy i przedstawiają ją jako własną podczas gdy w rzeczywistości praca ta została napisana i opublikowana przez [REDAKTOWANE] czym naruszył zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego uwłaczając godności zawodu oraz podważając do niego zaufanie , tj. o czyn z art.6 ust 2 oraz art.19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czyli o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w art.64 ust 1 pkt2 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r., (t.j. z 2002.DU Nr123,poz.1059 ze zm.)

ORZEKA

1. Uznaje r. pr. [REDAKTOWANE] za winnego popełnienia zarzucanych mu wyżej wymienionych czynów i za to na podstawie art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. 2010 Nr 10 poz. 65 ze zm.) wymierza mu na

karę nagany z ostrzeżeniem oraz na podstawie art. 65 ust.2a z dnia 6 lipca 1982 r. KERP oraz zakaz wykonywania patronatu na okres 1 roku.

- 2. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych obciąża r. pr. [REDACTED] kosztami postępowania w kwocie 576,05 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDACTED]

Beata Okrasiewicz gikowskie

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 27 maja 2010 r. Dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] w związku z powzięciem wiadomości o przestępstwie w dniu 25 czerwca 2009 r. przez Prokuraturę Rejonową [REDAKTOWANO] wniosku o warunkowe umorzenie postępowania karnego przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO] oskarżonemu o plagiat pracy doktoranckiej oraz wyroku Sądu Rejonowego [REDAKTOWANO] z dnia 31 lipca 2009 r. zwrócił się do Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] o wszczęcie wobec obwinionego postępowania dyscyplinarnego. Postanowieniem z dnia 16 maja 2011 r. ww. rzecznik dyscyplinarny wszczął dochodzenie w sprawie. Pismem z dnia 14 czerwca 2011 r. obwiniony wniósł do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w [REDAKTOWANO] odwołanie od ww. postanowienia Rzecznika Dyscyplinarnego, zarzucając mu naruszenie przepisu art. 64 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 10, poz. 65) poprzez jego błędną wykładnię w związku z uznaniem, że działalność obwinionego może stanowić zawinione, nienależyte wykonywanie zawodu radcy prawnego oraz zasad etyki radcy prawnego, w szczególności w przedmiocie kontaktów z klientami, jak również brak podania konkretnej zasady etyki zawodowej radcy prawnego, którą obwiniony naruszył w swoim działaniu poza wykonywaniem zawodu radcy prawnego. Obwiniony wniósł przy tym o uchylenie zaskarżonego postanowienia oraz o umorzenie postępowania. Zarządzeniem z dnia 9 maja 2012 r. Przewodniczący Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w [REDAKTOWANO] odmówił przyjęcia ww. odwołania obwinionego. Postanowieniem z dnia 8 października 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANO] Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO] przedstawiła obwinionemu zarzuty, że:

a) w dniu 5 czerwca 2008 r. w [REDAKTOWANO], w przedłożonej przez siebie i obronionej pracy doktorskiej pod tytułem „[REDAKTOWANO]” przywłaszczył i opublikował jako własne fragmenty rozprawy doktorskiej z 2001 r. autorstwa [REDAKTOWANO] pt. „[REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]” i „[REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]” oraz [REDAKTOWANO] „[REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO] [REDAKTOWANO]”, a także prac zbiorowych „Ordynacja podatkowa. Komentarz” i „Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”;

b) we wrześniu 2007 r. w [REDAKTOWANO] w kwartalniku „[REDAKTOWANO]” opublikował artykuł pod tytułem „[REDAKTOWANO]” przywłaszczając sobie w całości autorstwo tej pracy i przedstawiając ją jako własną, podczas gdy w rzeczywistości praca ta została napisana i opublikowana przez [REDAKTOWANO];

tj. o czyn z art. 64 ust. 1 pkt 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Po przeprowadzeniu dochodzenia dnia 7 lutego 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO] skierował do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [REDAKTOWANO] wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego, podtrzymując zarzuty wskazane w postanowieniu z dnia 8 października 2012 r., sygn. akt [REDAKTOWANO]

12
sygn. akt: [REDACTED]

Sędziowie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] oraz [REDACTED] złożyli do akt sprawy oświadczenia, że utrzymywali z obwinionym kontakty służbowe, a także kontakty osobiste, co rodziło wątpliwości co do ich bezstronności.

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2014 r., sygn. akt [REDACTED] Wyższy Sąd Dyscyplinarny w Warszawie przekazał sprawę do rozpoznania Okręgowemu Sądowi Dyscyplinarnemu w [REDACTED]

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W wyroku z dnia 31 lipca 2009 r., sygn. akt [REDACTED] Sąd Rejonowy [REDACTED] Wydział XVII Grodzki wobec r.pr. [REDACTED] oskarżonego o to, że:

- 1) w dniu 5 czerwca 2008 r. w [REDACTED] w przedłożonej przez siebie i obronionej pracy doktorskiej pod tytułem [REDACTED] przywłaszczył i opublikował jako własne fragmenty pracy [REDACTED] pt. „[REDACTED]” i „[REDACTED]” oraz [REDACTED] [REDACTED], a także prac zbiorowych „Ordynacja podatkowa Komentarz” i Kodeks postępowania administracyjnego. Komentarz”, tj. o czyn z art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych;
- 2) we wrześniu 2007 r. w [REDACTED] w kwartalniku „[REDACTED]” opublikował artykuł pod tytułem [REDACTED] przywłaszczając sobie w całości autorstwo tej pracy i przedstawiając ją jako własną, podczas gdy w rzeczywistości praca ta została napisana i opublikowana przez [REDACTED] tj. o czyn z art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych

warunkowo umorzył postępowania karne na okres jednego roku próby, orzekając przy tym od obwinionego na rzecz [REDACTED] Hospicjum dla [REDACTED] w [REDACTED] świadczenie pieniężne w kwocie 7.000,00 zł, jak również zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 150,00 zł tytułem zwrotu kosztów sądowych. Ww. orzeczenie jest prawomocne od dnia 8 sierpnia 2009 r. i podlegało wykonaniu.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego dla [REDACTED] Wydział XVII Grodzki z dnia 31 lipca 2009 r., sygn. akt [REDACTED] – k. 24, k. 37;
- pismo Sądu Rejonowego [REDACTED] z dnia 31 maja 2010 r. – k. 25;
- pismo Sądu Rejonowego dla [REDACTED] z dnia 6 kwietnia 2011 r. – k. 38;

[REDACTED]

autorstwo tej pracy i przedstawiając ją jako własną, podczas gdy w rzeczywistości praca ta została napisana i opublikowana przez [REDACTED], czym naruszył zasady Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, uwłaczając godności zawodu oraz podważając do niego zaufanie tj. czyn z art. 6 ust. 2 oraz art. 19 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, czyli popełnił przewinienie dyscyplinarne określone w art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2002 r., Nr 123, poz. 1059 z późn. zm.).

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd uznał, że okoliczności popełnienia czynu przez oskarżonego nie budzą wątpliwości. W związku z dokonaniem przez r.pr. [REDACTED] czynu zabronionego toczyło się bowiem postępowanie karne zakończone wydaniem prawomocnego wyroku, warunkowo umarzającego postępowanie karne wobec obwinionego (wyrok Sądu Rejonowego dla [REDACTED] Wydział XVII Grodzki z dnia 31 lipca 2009 r., sygn. akt [REDACTED]). Tymczasem zgodnie z treścią przepisu art. 66 § 1 k.k. sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy nie karanego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. Wobec powyższego, jedną z przesłanek koniecznych do zastosowania wobec sprawcy warunkowego umorzenia postępowania karnego jest ustalenie, że okoliczności popełnienia czynu nie budzą wątpliwości. Powyższa okoliczność jest znacząca z punktu widzenia nn. postępowania, gdyż jak potwierdził sam obwiniony, samodzielnie przyjął zaproponowane przez prokuratora rozwiązanie, aby ww. postępowania karne zakończyć jego warunkowym umorzeniem. Obwiniony na gruncie nn. postępowania, nie przyznając się do winy twierdził jedynie, że w jego ocenie nie złamał prawa, a w szczególności przepisu art. 115 ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, a zgodził się na warunkowe umorzenie postępowania jedynie z uwagi na chęć szybkiego zakończenia sprawy.

W ocenie Sądu w sytuacji, gdy obwiniony wobec swojego przeświadczenia nie popełnił zarzuconych mu czynów, to nawet wobec perspektywy długiego procesu sądowego nie powinien odstępować od wykazania swojej niewinności. Przystanie na warunkowe umorzenie postępowania było bowiem *de facto* uznaniem winy obwinionego. Z punktu widzenia przepisu art. 6 ust. 2 KERP dążenie do uniewinnienia w ww. sytuacji było nie tyle uprawnieniem co obowiązkiem obwinionego. Radca prawny zobowiązany jest bowiem dbać o godność zawodu nie tylko przy wykonywaniu czynności zawodowych, ale również w działalności publicznej i życiu prywatnym. W związku z wydaniem ww. wyroku społeczeństwo otrzymało tym samym sygnał, że radca prawny popełnił przestępstwo. Niedopuszczalnym jest natomiast, aby radca prawny dopuszczał się plagiatu w działalności naukowej. W ocenie Sądu takie zachowanie radcy prawnego musi spowodować represję dyscyplinarną. Wobec warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec obwinionego tut. Sąd nie ma podstaw, aby podważać ustalenia Sądu Rejonowego dla [REDACTED] Wydział XVII Grodzki z wyroku z dnia 31 lipca 2009 r., sygn. akt [REDACTED] w szczególności wobec uznania przez ww. Sąd, jak również nie kwestionowania tego przez obwinionego, że okoliczności popełnienia ww. przestępstwa nie budzą wątpliwości.

sygn. akt: [REDACTED]

Wobec popełnienia przez obwinionego przedmiotowych czynów obwiniony ponosi również odpowiedzialność za naruszenie przepisu art. 19 KERP, zgodnie z którym radca prawny nie może brać udziału ani w jakikolwiek sposób uczestniczyć w czynnościach, które uwłaczałyby godności zawodu, albo podważały do niego zaufanie. Tymczasem popełnienie przez obwinionego przestępstwa, nawet o niewielkim ciężarze gatunkowym zarówno uwłacza godności zawodu radcy prawnego, który jest zawodem zaufania publicznego, jak również podważa do niego zaufanie.

Radca prawny podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej za zawinione, nienależyte wykonywania zawodu radcy prawnego jak również za dokonanie czynów sprzecznych ze ślubowaniem radcowskim lub z zasadami etyki radcy prawnego. W świetle ujawnionego w niniejszym postępowaniu stanu faktycznego można stwierdzić, że r.pr. [REDACTED] dopuścił się popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 ust. 2 oraz art. 19 KERP.

Z uwagi na naruszenie przepisów ustawy o radcach prawnych oraz KERP, jak również na szczególnie naganne zachowanie obwinionego, należało mu, na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych wymierzyć mu karę nagany z ostrzeżeniem, jak również na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy o radcach prawnych orzec wobec obwinionego zakaz wykonywania patronatu na okres 1 roku. W ocenie Sądu orzeczenie zakazu patronatu jest w przedmiotowym przypadku konieczne, gdyż patron powinien być dla aplikanta wzorem do naśladowania zarówno z punktu widzenia fachowości wykonywania zawodu, jak również z punktu widzenia prawidłowego postępowania w życiu prywatnym. Obwiniony, wobec przywłaszczenia sobie autorstwa albo wprowadzenia w błąd co do autorstwa cudzego utworu, co więcej uznania winy obwinionego przez sąd karny za dokonanie ww. czynu (nawet pomimo umorzenia postępowania karnego) nie daje gwarancji należytego wychowania aplikantów radcowskich. Tym samym orzeczenie zakazu patronatu na okres 1 roku jest uzasadnione.

Łączne koszty postępowania wyniosły 576,05 zł. Z uwagi na treść przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych, kosztami tymi w całości został obciążony obwiniony.

Od niniejszego orzeczenia, na podstawie art. 70⁴ w zw. z art. 62 ust. 1 ustawy o radcach prawnych przysługuje odwołanie do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego w terminie 14 dni od doręczenia odpisu nn. orzeczenia wraz z uzasadnieniem.

Głowacki *[Signature]* *[Signature]*